

Evanjelium z 11. októbra 2020

28. nedeľa všedného dňa - Rok A - Matúš 22, 1 - 14

Prepis videokomentára biblistu Fernanda Armelliniho, ktorý autor nerecenzoval

V tom čase Ježiš opäť hovoril v podobenstvách [veľkňazom a farizejom] a povedal:

"Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý usporiadal svadobnú hostinu pre svojho syna. Poslal svojich sluhov, aby zavolali svadobných hostí, ale tí nechceli prísť.

Opäť poslal ďalších sluhov s týmto príkazom: "Povedzte hostom: "Hľa, pripravil som jedlo, moje voly a vykúmené zvieratá sú už zabité a všetko je pripravené; prídte na svadbu!". Ale oni sa o to nestarali a odišli jedni na svoje pole, druhí za svojou prácou; iní potom vzali jeho sluhov, urážali ich a zabili. Vtedy sa kráľ rozhorčil, poslal svoje vojsko, dal tých vrahov zabiť a ich mesto podpálil.

Potom povedal svojim sluhom: "Svadobná hostina je pripravená, ale hostia neboli hodní; choďte teraz na križovatky ulíc a všetkých, ktorých nájdete, pozvite na svadbu." Keď vyšli na ulicu, sluhovia zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých, a svadobná sieň sa naplnila hosťami.

Kráľ vošiel do jedálne a uvidel tam muža, ktorý nemal na sebe svadobné rúcho. Povedal mu:

"Priateľu, ako to, že si sem prišiel bez svadobného odevu? Muž sa odmlčal. Vtedy kráľ rozkázal sluhom: "Zviažte mu ruky a nohy a vyhoďte ho do tmy; tam bude plač a škripanie zubami.

Lebo mnohí sú povolaní, ale málo je vyvolených.

Spoločnosť Izraela v biblických časoch tvorili pastieri a poľnohospodári, ktorí viedli pomerne ťažký život. Boli to jednoduchí ľudia, ktorí museli pracovať na kamenistej pôde. Koloval medzi nimi malý príbeh, ktorý hovoril, že keď Boh stvoril svet, mal štyri vedrá kameňov, tri použil pre Izrael a jedno pre zvyšok sveta.

Rozsiahle úrodné roviny boli v rukách statkárov, a aby farmári zabezpečili skromné denné jedlo pre rodinu, museli pracovať dlhé hodiny pod páliacim slnkom a s veľmi jednoduchými nástrojmi.

Títo chudobní ľudia z krajiny tiež organizovali niektoré hostiny, ale honosné hostiny boli vyhradené len pre bohatých.

Proroci neustále odsudzovali tieto orgie, ktoré si dovoľili dobráci, ich chamtivosť a nespravodlivosť.

V dejinách Izraela bolo obdobie, ktoré bolo pre chudobných v krajine mimoriadne ťažké; stalo sa tak po vyhnanstve, keď sa z Babylonu vrátili rôzne skupiny deportovaných.

Boli to chudobní vyvlastnení ľudia, ktorí sa nedokázali presadiť v Mezopotámii, a keď prišli do Izraela, zistili, že ich domovy, ich polia, obsadili iní. Preto boli nútení slúžiť statkárom, ktorí ich vykorisťovali a dopúšťali sa na nich najrôznejších krívd a nespravodlivosti.

Aká bude ich budúcnosť? Nemohli dúfať, že sa niečo zmení, pretože tí, ktorí boli pri moci, boli bohatí a chceli, aby všetko zostalo po starom: bohatí hodovali a chudobní sa snažili prežiť.

V tomto čase sa nachádzame v 5. storočí pred Kristom. - začína veľmi dôležité teologické hnutie, ktoré nazývame *apokalyptické hnutie*.

Nevedeli, že sú apokalyptickí, my ich tak nazývame.

Boli to ľudia z ľudu, ale ľudia, ktorí boli pozorní a citliví na ťažkú situáciu tých najchudobnejších, a v mene Pána začali týmto utláčaným ľuďom dodávať odvalu.

Povedali:

"Boh nemôže akceptovať túto realitu, ľudia nie sú schopní ju zmeniť, ale Boh sám zasiahne a začne úplne nový svet."

A jeden z týchto apokalyptických prorokov zložil báseň, ktorá je uvedená v dnešnej liturgii v prvom čítaní. Je to báseň, v ktorej je nový vek opísaný ako veľká hostina, predstavená obrazom hostiny, ktorú Pán pripraví na Chrámovej hore v Jeruzaleme, a podrobne ju opisuje: *"Budú tam tučné jedlá, vynikajúce vína, šťavnaté jedlá, jemné vína"*. Potrava bude preto nielen dostatočná, ale aj nadbytočná. Bude tam víno, ktoré nie je potrebné pre život, ale je nevyhnutné na to, aby sa mohlo hodovať. A potom sa tejto hostiny nezúčastnia len Izraeliti, ale budú na ňu pozvané všetky národy. Nachádzame sa v 5. storočí pred Kristom.

V nasledujúcich storočiach títo apokalyptickí proroci naďalej povzbudzovali ľudí a hovorili: *"Súčasný svet, hebrejsky olam azè, tento, v ktorom žijeme, je plný utrpenia, smútku, slz, ale budúci svet, hebrejsky olam abbà, bude večnou hostinou."*

Práve v tomto kontexte očakávania tejto hostiny organizovanej Pánom rozpráva Ježiš svoje podobenstvo. Pozrime sa, ako začína:

1 Ježiš k nim opäť hovoril v podobenstvách a povedal:

2 Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý usporiadal svadobnú hostinu pre svojho syna.

3Poslal svojich sluhov, aby zavolali svadobných hostí, ale tí neprišli. 4Poslal opäť ďalších sluhov s týmto príkazom: "Povedzte hostom: 'Hľa, pripravil som si jedlo, moje voly a moje

Vykrmené zvieratá sú už zabité a všetko je pripravené; prídte na svadbu!" 5Ale oni sa o to nestarali a odišli jedni na svoje pole, druhí za svojou prácou; 6niektorí potom vzali jeho sluhov, urážali ich a zabili.

Prísľub hostiny a hostiny, ktorý som už spomínal, poznali všetci Izraeliti naspamäť, pretože každý očakával túto hostinu a často ju spomínali aj rabíni, ktorí hovorili: *"Túto hostinu zorganizuje Boh na onom svete pre tých, ktorým sa na onom svete bude dariť. Ježiš prichádza a hovorí: "Ale čo potom? Na onom svete chce Boh zorganizovať túto veľkú slávnosť a organizuje ju na svadbu svojho syna"*.

Kráľ jasne predstavuje Boha a ženích je Ježiš. Hovorí to hneď na začiatku svojho evanjelia, keď mu namietajú: *"Ale tvoji učeníci, ako to, že sa nepostia?"* A on odpovedá: *"Ale ako sa môžu postiť, keď majú so sebou ženícha?"*

On je ženích, ktorý si prišiel vziať svoju nevestu, celé ľudstvo, ktoré Boh šialene miluje!

Aké sú charakteristiky tohto nového sveta, ktorý je v Biblii znázornený obrazom hostiny?

Prvou charakteristikou nového sveta bude radosť. Je to sviatok!

V starom svete na týchto hostinách vládla rozkoš, opojenie, hedonizmus a opilstvo...

Na hostine pre pár ľudí, keď je okolo hlad, bieda, bolesť a smrť, nemôže byť žiadna radosť!

Druhou charakteristikou nového sveta je, že v ňom vládne bezodplatnosť.

Všetci sú hostia, všetci sú pozvaní, nikto nie je pán. Pánom pokrmov potrebných na túto hostinu, teda pre život tých, ktorí prišli na hostinu, je Boh.

Boh pripravil pre svoje deti krásny svet a chce, aby každé z nich malo potrebnú výživu, teda všetko, čo potrebuje, aby jeho život bol hodný Božieho dieťaťa.

V starom svete nebolo kritériom bezodplatnosť, ale trh; ľudia sa v starom svete cítia byť pánmi toho, čo potrebujú iní, a vlastnia tieto statky, ktoré sa im podarilo získať vlastnou šikovnosťou alebo často aj ľstivosťou. Hromadia tieto statky a hovoria, že každý si musí vystačiť sám a ostatní sú priatelia, ak mi pomôžu hromadiť viac a viac. Táto logika starého sveta, ktorú vymysleli ľudia, nie je logikou Stvoriteľa a môže viesť len k vojnám, nezhodám, nenávisti, zášti a nikdy nie k radosti a pokoju.

Na druhej strane, ak sa človek zriekne tejto lži, že sa cíti byť pánom, a prijme pravdu, že všetko je Božie a my sme len správcami týchto dobier, potom sa všetko zmení, nastúpi logika bezplatnosti, odovzdám bratovi to, čo potrebuje, pretože Boh vložil tieto dobrá do mojich rúk a neodovzdávam ich preto, že som dobrý, ale preto, že sú jeho, že sú určené pre neho.

Ale aj ja potrebujem to, čo mu Boh vložil do rúk.

Boh nás urobil dobrými, prinútil nás milovať, aby sme si nenechávali pre seba to, čo máme, ale aby sme si tieto dobrá vymieňali.

Človek je stvorený, aby miloval, aby sa staral o svojho brata!

Tretia vlastnosť: družnosť.

V novom svete sa neje len tak nenásytne, ako už spomínaní dobráci, tí, ktorí keď sa nasýtia... dosť!

Nie! Teraz je tu družnosť, pozornosť k druhému!

Hostina v Božom kráľovstve je miestom, kde vedieme dialóg, kde si vymieňame bohatstvo svojich srdc, kde sa zaujímame jeden o druhého, o jeho trápenia, radosti a nádeje.

Štvrtá charakteristika nového sveta: svet priateľstva.

Z hostiny Božieho kráľovstva sú vylúčené všetky nezhody, pretože nezhody vznikajú vždy, keď sa neprijíma logika bezplatnosti a lásky. Tam, kde sú ľudia vítaní so svojím bohatstvom i chudobou, môže vládnuť len priateľstvo.

Teraz prichádza výzva: *"Prijímate tento nový svet, alebo chcete pokračovať v starých hostinách?"*

Niekoho môžu zaujímať staroveké hostiny!

Teraz prichádzajú tri skupiny sluhov, ktorých poslal pán, aby vás pozvali na túto hostinu, na túto hostinu. A budme opatrní, pretože dnes sa nám môže zdať ťažké prijať novú logiku, ktorou je hostina.

Prvá skupina služobníkov. Nevieme, kto bol pozvaný, ale vieme, že títo služobníci predstavujú *starozákonných prorokov*, ktorí boli poslaní, aby pripravili príchod ženícha. Prvou skupinou, ku ktorej boli poslaní a ktorá povedala nie, by mohli byť tí, ktorým sa proroci prirodzene adresovali ako prvým, teda náboženské authority, duchovní vodcovia ľudu

kňazi, zákonníci a farizeji.

Povedali, že nie, že dávajú prednosť starej hostine. Boli úplne v poriadku s náboženstvom, ktoré praktizovali a učili, bolo to ich hody, tie, na ktorých naložili ľuďom na pleciah neznesiteľné bremená a nehodlali s nimi pohnúť ani prstom.

Bola to tá hostina, na ktorej mohli požírať domy vdov, tá, na ktorej sa dlho modlili, aby sa predviedli a urobili sa dôveryhodnými v očiach ľudí. Toto sú Ježišove slová!

Ich náboženstvo upokojovalo ich svedomie, dávalo im pocit, že sú v poriadku s Bohom, ale skutočný vzťah s Pánom v nich nebol.

Povedali nie, pretože chceli pokračovať v starej hostine, neprijali novú hostinu, nový svet.

Buďme opatrní, pretože by sme sa mohli ocitnúť v situácii, že odmietneme ponuku novej skutočnosti, ak sme možno pripútaní k religiozite dodržiavania predpisov, odmien, trestov, zásluh... taká bola u farizejov.

Snažíme sa nedávať prednosť starej hostine, pretože sa nám ponúka radosť z úplne novej duchovnej skutočnosti, z bezplatnosti Božej lásky.

Druhá skupina, ktorá sa má odoslať.

Títo sluhovia hovoria: "*Hostina je pripravená, voly, vykrímené zvieratá sú obetované, všetko je pripravené... prídte na svadbu!*".

Odmietajú, pretože sa zaujímajú o svoje pole, o svoj obchod, a niektorí si berú sluhov, zle s nimi zaobchádzajú, urážajú ich a niektorých dokonca zabijú.

Kto sú oni, druhá skupina, ktorá povedala nie?

Sú to tí, ktorí sa upínajú k materiálnym skutočnostiam, tí majú svoje hostiny, svoje záujmy, svoje obchody, svoje investície do pokroku, tí, ktorí majú domy, vily, majetky, pozemky, ktoré môžu navštíviť. Majú svoju hostinu, vedia, ako uspokojiť svoj hlad!

Na tejto hostine je normou, že sa všetci musia uspokojiť, tí, ktorí sú dobre obdarovaní, a ostatní musia riešiť svoje problémy.

A čím viac človek lipne na materiálnych hostinách, tým menej je ochotný prijať pozvanie na hostinu! Bohatý človek si však namýšľa, že môže bohatstvom, pôžitkami naplniť potrebu nekonečnej radosti, pre ktorú je každý človek stvorený.

Sú teda aj takí, ktorí nemajú záujem o pozvanie, ktorí si naďalej hľadajú svojho a sú otrávení týmito poslami, ktorí chcú zmeniť svet, ktorý im vyhovuje. Títo držitelia moci môžu v určitom okamihu dokonca odstrániť tých, ktorí im vadia, tých prorokov, ktorí upozorňujú na nespravodlivosť, na lži tohto sveta postaveného na sebecke, a nie na pravde.

Po tomto odmietnutí počujeme, čo kráľ urobí:

7Vtedy sa kráľ rozhorčil, poslal svoje vojsko, zabil tých vrahov a zapálil ich mesto.

8Potom povedal svojim sluham: "Svadobná hostina je pripravená, ale hostia neboli hodní. 9Idte teraz na križovatku ciest a každého, koho nájdete, zavolajte na svadbu.

10Keď vyšli na ulicu, sluhovia zhromaždili všetko, čo našli, zlé aj dobré, a svadobná sieň bola plná hostí.

Skôr než prejdeme k tretiemu vyslaniu služobníkov, musíme si objasniť zvláštne intermezzo horiaceho mesta. Určite to bol verš, ktorý evanjelista Matúš vniesol do podobenstva, ktoré Ježiš rozprával, je to verš, ktorý prerušuje príbeh; ak ho odstránime, podobenstvo prebehne hladko.

V skutočnosti je ťažké predstaviť si hostinu, ktorá sa začne, potom sa v určitom okamihu preruší, aby sa viedla vojna, a potom sa pokojne pokračuje v hostine, nie!

Tento verš vložil evanjelista Matúš s akým cieľom?

V čase písania tohto evanjelia bolo mesto Jeruzalem už zničené, evanjelista túto udalosť interpretuje ako Boží trest. Pokúsme sa pochopiť, čo sa myslí týmto archaickým jazykom, pretože je to výklad, ktorý uráža naše zmysly.

Veľmi dobre vieme, že Boh netrestá, že Boh nie je zodpovedný za tieto katastrofy, že tí, ktorí ich spôsobujú, sú naši blázni!

Už v Starom zákone sa týmto archaickým jazykom hovorilo, že ide o trest od Boha, ktorý bol v skutočnosti dôsledkom chýb ľudí, ktorí sa nechceli riadiť tým, na čo im poukazoval Pán, robili si svoje a dôsledky boli vždy dramatické.

Čo nám chce evanjelista Matúš povedať? Chce tým povedať, že izraelský ľud vedený týmito duchovnými vodcami, ktorí nepochopili posolstvo prorokov, ktorí pripravovali príchod ženícha, odmietol túto novú hostinu, túto novú spoločnosť. Dôsledkom toho bolo, že sa uchýlili k násiliu a neprijali novú logiku, čím spôsobili túto katastrofu.

Nebolo by preto verné posvätnému textu a bolo by hlúpym fundamentalizmom doslovne opakovať dnes tieto výrazy, ktoré už nepatria do nášho jazyka a ktoré skresľujú význam, ktorý naopak musíme tomuto veršu dať.

Preto budeme musieť tento obraz preformulovať, aby bol zrozumiteľný dnešnému človeku. Možno by sme to mohli preložiť takto: *Kto odmieta Pánove naliehavé pozvania k účasti na hostine Božieho kráľovstva, robí sa zodpovedným za svet, v ktorom nevyhnutne dôjde k zneužívaniu, násiliu, vojne a skaze.*

Teraz sa dostávame k treťiemu vyslaniu služobníkov.

Títo sluhovia sa teraz neposielajú do domov bohatých, tých, ktorí majú majetok, ktorí sa zaujímajú o svoje obchody, ani k zbožným, zbožným ľuďom, kňazom, rabínom, pretože všetci už povedali nie; vyhovuje im starý svet!

Títo služobníci sú poslaní, text doslova hovorí, "kde sa cesty zbiehajú" a kde sa cesty zbiehajú? Kde sa stretávajú? Na trhoch, na námestiach, teda tam, kde sa zhromažďujú obyčajní ľudia.

Tretia výzva je adresovaná spoločenským a náboženským vyvrheľom: mýtnikom, prostitútkam a všetkým, ktorí sa venujú opovrhovaným obchodným činnostiam, a nie sú v nej uvedené žiadne výnimky.

To je ďalšia charakteristika tejto hostiny a tohto nového sveta: neexistujú žiadne priority, nikto nie je nadradený ostatným. Všetci sú deťmi jedného Otca, bez kást, bez toho, kto je nadradený, kto podradený... nie! To všetko je ako zo starého sveta!

Na banketoch vtedajšej spoločnosti boli miesta prísne stanovené: významní ľudia, tí vysoko postavení, sedeli vedľa hostiteľa, potom postupne tí menej významní,

do posledného.

A táto koncepcia sa premietla aj do vzťahu s Bohom: existovali aj rôzne stupne, dokonca aj svätí, a skutočne vidíme v jeruzalemskom chráme, ako sa upevňovala blízkosť s Pánom. Veľký vládca, Boh, prebýval vo Svätyni svätých, v *Devíre*, po ňom, vedľa neho, najbližšie k nemu bol veľkňaz, ktorý mohol vstúpiť do Svätyne svätých raz do roka v deň Kippur. Po ňom prišli kňazi, ktorí mohli vstúpiť do svätyne, potom Izraeliti mužského pohlavia, potom ženy a nakoniec ešte ďalej pohania, pohania.

Celý tento spoločenský a náboženský poriadok podobenstvo vyvracia! Kto prijme túto hostinu, musí skoncovať s nadradenosťou, všetci sú rovnako Božími deťmi, všetci majú rovnakú dôstojnosť!

Kto je tretia skupina, ktorá je poslaná?

Videli sme, že prvé dve skupiny boli starozákonní proroci až po Krstiteľa; treťou skupinou sú apoštoli a to sme my.

Kto sú títo vyslanci?

Sú to anjeli v službách Božieho plánu, to znamená, že sú to tí, ktorí si uvedomili, že je radosťou privítať nový svet, sú to ľudia, ktorí s presvedčením vstúpili do tejto hodovnej siene, a pretože si uvedomili, že toto je radosť, toto je svet hodný človeka, idú a pozývajú aj ostatných ľudí, pretože chcú, aby boli rovnako šťastní ako oni.

Táto potreba teda pramení z radosti, ktorú človek pociťuje z prijatia Božieho kráľovstva!

A s kým majú títo anjeli do činenia? Podobenstvo hovorí: *dobří a zlí*, s nešťastnými ľuďmi, a oni musia urobiť toto pozvanie, bez rozdielu, dokonca dať prednosť tým najnešťastnejším, tým, ktorí nemajú žiadne vlastné zásluhy. To je spôsob, ako povedať, že nový svet je úplne slobodný!

Skúsme sa teda zamyslieť, akí budú ľudia, ľudia, ktorých títo anjeli stretnú?

V prvom rade musia brať do úvahy, že sa nájdu nerozhodnutí ľudia, ktorí nechcú vstúpiť na hostinu, pretože nie sú úplne presvedčení, majú už svoje hostiny, svoje radosti, ktoré sú radosťami starého sveta, a snažia sa odložiť voľbu: *"Áno, vstúpim, ale nie hneď, zatiaľ budem žiť svoj život a potom, keď odídem do dôchodku, budem sa o tieto veci zaujímať"*.

Spočítajme si to. Kto chce byť anjelom, mal by byť trpezlivý, aj keď nemôže hneď dať najavo, že radosť zažíva pri vstupe do hodovnej siene.

Potom sa určite nájdu ľudia, ktorí tam už vstúpili a ktorým je tam ťažko, pretože počuli, že majster posielal tých, čo zostávajú vonku, do pekla, ale vo vnútri im je trochu ťažko a pestujú si istú zle skrývanú závisť voči tým, čo zostávajú vonku, a možno si myslia: *"Aj ja by som mohol zostať vonku a potom vstúpiť, možno na konci"*.

Berme do úvahy, že sú aj takí ľudia, ktorí nepochopili, že radosť je byť v nej.

Ale stretnú sa aj s tými, ktorí pochopili, že Božie kráľovstvo je hostina, a vstúpia tam odhodlaní nepremeškať žiadnu chvíľu radosti, pretože každá stratená chvíľa je radosťou, ktorá bola

stratené a nedajú sa obnoviť.

Títo anjeli berú do úvahy, že ani tí, ktorí vstúpia do Božieho kráľovstva, nie sú hneď dokonalí, nikdy hneď a úplne neprijmú logiku hostiny, prinesú si so sebou svoje vlastné biedy, morálne slabosti, neduhy, často ich ešte budú hnať sebecké žiadosti, budú v pokušení zmocniť sa pokrmu, ktorý by prislúchal ich bratovi.

V Božom ľude očakávame, že nájdeme takýchto ľudí, niektorých dobrých a niektorých zlých, pretože v Božom kráľovstve bude vždy *pšenica a pálenka*.

Svadobná hostina sa končí sálou plnou ležiacich ľudí, čo znamená slobodných ľudí.

Záver je dojímavý, pretože sála je plná, nikto nechýba, všetky deti sú už zhromaždené, a ak anjeli dobre splnili svoje poslanie, ľudí nemôže neprilákať ponuka sveta a nových vzťahov, ktoré títo anjeli vytvorili.

Samozrejme, nech si títo anjeli dajú pozor, aby nepredstavovali tresty, peklo pre tých, ktorí neprišli, lebo potom by ľudí len odháňali.

Táto dojímavá scéna by sa mohla zavrieť, ale namiesto toho podobenstvo pokračuje epizódou, ktorá akoby všetko pokazila. Prečo ho predstavil evanjelista?

Pretože chce odpovedať na otázku: *"Bude stačiť, keď človek povie áno a fyzicky vstúpi do hodovnej siene - s krstom - alebo sa potom bude musieť správať inak, ako sa správal pri účasti na hostinách v starom svete?"*

Bude potrebné prijať novú logiku, logiku bezodplatnej lásky, alebo bude možné pokračovať v doterajšom sebecke?"

Odpoveď na túto otázku sme počuli v druhom podobenstve:

¹¹*Kráľ vstúpil, aby sa pozrel na stravníkov, a tam zbadal muža, ktorý nemal na sebe svadobné rúcho.*

¹²*Povedal mu: "Priateľu, ako to, že si sem prišiel bez svadobných šiat? Muž sa odmlčal.*

¹³*Vtedy kráľ prikázal sluhom: "Zviažte mu ruky a nohy a vyhoďte ho do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami. ¹⁴Ved' mnohí sú povolaní, ale málo vyvolených".*

Kráľovo správanie nás tu necháva skutočne ohrozené: už ho nepoznávame! Kedysi bol štedrý a dobrý k tým najnešťastejším, potom mu pre maličký nedostatok prasknú nervy a stane sa prísny, ba až krutým.

Hneď je jasné, že táto časť úryvku evanjelia nie je pokračovaním predchádzajúceho podobenstva. Neodpovedá to tomu, čo bolo uvedené, pretože by sa nebolo čomu čudovať: ľudia sa zhromaždili na uliciach, na poliach, na námestiach, na trhoch... Čo čakáte, že sú oblečení na hostinu?

Vysvetlenie je však veľmi jednoduché, a to, že táto druhá časť evanjeliového úryvku je ďalším podobenstvom, ktoré má svoje vlastné posolstvo, preto by sa malo oddeliť od predchádzajúceho a vykladať bez ohľadu na podobenstvo, ktoré sme práve komentovali.

Čo chce evanjelista zdôrazniť? Je pastierom duší, vie, že mnohí ľudia vstúpili do hodovnej siene, boli pokrstení, ale keďže je pastierom duší, uvedomuje si, že aj tí, ktorí vstúpili, sú stále pripútaní k logike starého sveta, preto existuje možnosť vstúpiť do hodovnej siene len jazykom a slovami.

Títo, hovorí evanjelista týmto podobenstvom, riskujú životný neúspech ako tí, ktorí doň vôbec nevstúpili. Ak do nového spoločenstva vstúpite len materiálne, ale nebudete sa k nemu hlásiť

návrh nového sveta, ktorý vám Kristus predkladá v tomto podobenstve o hostine, ste totožní s tými, ktorí zostávajú vonku.

Tu je obrázok odevu. Nový život kresťana sa v Novom zákone často prirovnáva k novému odevu. Koľkokrát sa v Pavlových listoch hovorí: "*oblečte si Krista*" a my vieme, že pri krste dostali práve tento obraz nového, bieleho rúcha, ktoré je symbolom svetla.

"Oblečený v Krista" znamená, že ktokoľvek vás stretne, všimne si váš život, ktorý už nie je životom pohana, a povie: *Nie, toto je ten, kto patrí do nového sveta, podobá sa Majstrovi, Ježišovi z Nazareta.* Šaty sa musia úplne zmeniť, nemožno nosiť handry starého života, cudzoložstvá, nečestnosť, násilie, morálnu zhýralosť... nie! A na to sa nedá dať náplasť, odev sa musí naozaj radikálne zmeniť.

Čo robí kráľ? Teraz sa začínajú dramatické obrazy, hovorí: "*zviažte mu ruky a nohy, vyhodte ho do tmy, tam bude plač a škrípanie zubami*".

Tieto obrazy nachádzame len u evanjelistu Matúša, pretože hovorí k Židom, k Židom, v komunite Antiochie tvoria väčšinu a ich kazatelia vždy používali tento jazyk, ktorý je obrazom doby, spojenej s kultúrou izraelského národa. Túto skutočnosť treba mať na pamäti, aby sme nedostali absurdný obraz Boha, dokonca rúhavý, Boha bez srdca, bez milosrdenstva, nie!

Sú to obrazy a my musíme len odvodiť posolstvo, ktoré bolo vyjadrené týmito obrazmi a ktoré teraz odovzdávame naším vlastným jazykom.

Čo chce evanjelista týmto podobenstvom povedať? Hovorí: "*Dávaj si pozor, ak vstúpiš ako pokrstený, ale nezmeníš si odev, stále patíš do starého sveta.*"

Aká je situácia v starom svete? Píše sa tam: "*Bude vyvrhnutý do tmy, tam bude plač a škrípanie zubami*".

Ak sa nezmeníte, stále žijete v starom svete a tam je život pekelný, neľudský, je tam plač a škrípanie zubami. Ak si vyberiete zákon konkurenčného trhu, a nie zákon bezplatnosti, môžete síce raz, dvakrát vyhrať, ale môžete aj prehrať a byť zničení, pretože mimo logiky daru nemôže byť pozemský raj, ale peklo: nežijete v radosť svadobnej hostiny, ale v plač a škrípanie zubami nezmyslu života.

Záver úryvku je výrok Pána, ktorý sem bol pridaný, Ježiš ho vyslovil v inom kontexte, ale evanjelista ho umiestnil sem:

"*mnohí sú povolaní, málo je vyvolených*"

Jasne vidíte, že nezapadá do toho, čo bolo predtým, pretože tam boli zvolení všetci, on je len jeden, ktorého vyhodili.

Čo myslí Ježiš týmto výrokom: "*Mnohí sú povolaní, málo je vyvolených*"?

Hovorí, čo sa stane: všetci sú pozvaní na hostinu, ale koľkí naozaj privítajú radosť z nového sveta?

Hovorí "*málo*", aby trochu zatriasol naším svedomím a prinútil nás prehodnotiť svoj život a zistiť, či sme naozaj vo vnútri, alebo sme ešte stále jednou nohou mimo banketovej siene.